Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τ ΟΝ θανατώνουν!.... Κατάλαβες, Ἀγνή; Τὸν σκοτώνουν.... Δὲν θέλω νὰ ζήσω πειά, ὄχι.... Θέλω νὰ πεθάνω.... Θὰ πεθάνω μαζύ του....

.... Καὶ πρὶν προλάβω νὰ τὴν συγκρατήσω, ἄρχισε νὰ χτυπᾶη μὲ τὶς σφιγμένες γροθιές της τὸ κεφάλι της. Εἶχα σαστίσει πειά. Εἶχα ἀποκάμει. Ἤμουν σὰν τρελλή. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη λύσις, δὲν ὑπῆρχε ἄλλο μέσον σωτηρίας. Ἔπρεπε νὰ σᾶς εἰδοποιήσω μὲ κάθε τρόπο. Ἔτρεξα λοιπὸν στὴν πόρτα κ' ἄρχισα νὰ φωνάζω, ὅσο δυνατὰ μποροῦσα:

— Βοήθεια!.... Βοήθεια!....

.... Μὰ ἀλλοίμονο! Δὲν μ' ἀκούσατε. Βρισκόσαστε σὲ μέρος ποὺ δὲν σᾶς ἔφτανε ἡ φωνή μου. Ὡστόσο, ἐξακολούθησα νὰ φωνάζω. Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ Λευκή, βλέποντας πὼς δὲν τὴν προσέχω, ἔτρεξε ἔξαλλη, καθὼς ἦταν, στὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε καὶ πρὶν προφτάσω νὰ τὴν συγκρατήσω, μοῦγνεψε μὲ τὸ χέρι της ἀποχαιρετῶντας με καὶ πήδησε ἔξω....

.... Τότε πειὰ ἡ λαχτάρα κ' ἡ ἀγωνία μου ἔφτασαν στὸ κατακόριφο. Ἄρχισα νὰ ξεφωνίζω σὰν τρελλή. Μ' ἀκούσατε κ' ἐτρέξατε κοντά μου....

Μόλις τελείωσε τὴ διήγησί της, ἡ Ἀγνὴ ξανάρχισε νὰ κλαίη μὲ δυνατὰ ἀναφυλητά. Τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ προσπάθησα νὰ τὴν καθησυχάσω.

Ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του καὶ δὲν μιλοῦσε.

Κανείς μας δὲν τολμοῦσε νὰ διακόψη τοὺς θλιβεροὺς διαλογισμούς του.

Τέλος ψιθύρισε μὲ ἀπερίγραπτη λύπη:

— Φτωχὸ παιδί!... Λατρευμένη μου Λευκή!...

Σώπασε πάλι γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ συνέχισε, ἀπευθυνόμενος στὸν Ἰωνάθαν:

— Αἰσθάνομαι στὴν ψυχή μου τὸ βάρος ἑνὸς μεγάλου κρίματος. Ναί, φίλε μου, ἐγὼ φταίω γιὰ ὅ,τι συνέβη.

— Σεῖς; Σεῖς, κ. καθηγητά; Τί λέτε;

— Ἐγώ, καλέ μου Ἰωνάθαν. Ἀφησα νὰ μοῦ διαφύγη ἕνα σπουδαιότατο γεγονός. Δὲν ἐπρόλαβα τὶς τρομερὲς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε ἐπάνω στὴν ἐγγονή μου ἡ ἐπιροὴ τοῦ καταραμένου βρικόλακα. Δὲν τὴν ἐπροφύλαξε ὅσο ἔπρεπε. Κι' ὁ Θεὸς μ' ἐτιμώρησε σκληρὰ... πολὺ σκληρά....

Ὁ Ἰωνάθαν προσπάθησε νὰ πείση τὸν καθηγητὴ πὼς δὲν εἶχε δίκηο νὰ τὰ βάζη μὲ τὸν ἑαυτό του γιὰ ὅ,τι συνέβη.

— Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προμαντέψη, τοῦ εἶπε, τὴ συμφορὰ ποὺ μᾶς ἔπληξε.

— Ἔπρεπε νὰ τὴν μαντέψω ἐγώ, ἐπέμεινε ὁ καθηγητής. Ἡ ἐγγονή μου βρισκόταν μερικὲς ὧρες σὲ μιὰ κατάστασι ὀνείρου. Ἂν καὶ τόσο μικρή, ὁ ἀπαίσιος ζώνεκρος τὴν εἶχε γοητέψει ἀπ' τὴ βραδειὰ ἐκείνη ποὺ τὸν πρωταντίκρυσε. Τὸν φοβόταν καὶ τὸν ἔτρεμε, μὰ πάνω ἀπὸ ὅλ' αὐτά, κυριαρχοῦσε στὴν ψυχή της ἡ γοητεία του ἡ ἀκαταμάχητη. Ἐξυπνη καθὼς ἦταν, ἡ Λευκὴ εἶχε καταλάβει τί ἐπρόκειτο νὰ κάνουμε σήμερα. Ἂν βρισκόμουν ὅμως κοντά της, δὲν θὰ τῆς συνέβαινε τίποτε. Μόνη της μὲ τὴν Ἀγνὴ ἐπηρεάστηκε ἀπὸ τοὺς κρωγμοὺς τῶν νυχτοπουλιῶν, ἄκουσε τὴν κραυγὴ τοῦ ἴδιου τοῦ βρικόλακα καὶ ξύπνησε μέσα της ἡ γοητεία τοῦ σατανᾶ αὐτοῦ. Ἔγινε ἔτσι ἔξαλλη, παραφέρθηκε καὶ ρίχτηκε στὸ θάνατο, ὅπως θὰ ριχνόταν ἀσυνείδητα κι' ἕνας ὑπνοβάτης. Εἶνε τρομερό.... τρομερό!....

Μιλῶντας, ὁ καθηγητὴς ἔβγαλε τὸ ρολόγι του, τοὔρριξε ἕνα βλέμμα καὶ τὰ μάτια του ἄστραψαν.

— Εὐτυχῶς εἶνε πρωΐ ἀκόμα, εἶπε. Τὸν ἔχουμε στὰ χέρια μας τὸν ἄθλιο. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ μᾶς γλυτώση. Ἤθελα νὰ κλάψω καὶ νὰ προσευχηθῶ κοντὰ στὸ νεκρὸ τῆς ἀγαπημένης μου παιδούλας. Μὰ δὲν θὰ τὸ κάμω, ὅσο κι' ἂν τὸ ἐπιθυμῶ, πρὶν τελειώσει τὸ ἔργον μας. Τότε πειὰ ἡ καρδιά μου θὰ εἶνε λιγώτερο βαρειά.

ΣΚΙΤΣΑ ΞΕΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΟ ΘΕΡΙΣΜΑ

(Τοῦ Γκρεγκουάρ).

Ἐμπρός, Ἰωνάθαν, ἂς πηγαίνουμε....

Γύρισε κατόπιν πρὸς τὸ μέρος μου, χάϊδεψε τὴν Ἀγνὴ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη καὶ μοῦ εἶπε:

— Κυρία Μίνα, καθῆστε ἐδῶ σεῖς, κοντὰ στὴν κορούλα σας. Δὲν διατρέχετε τὸν ἐλάχιστο κίνδυνο. Ἄλλωστε δὲν θ' ἀργήσουμε....

— Ὤ, δὲν φοβοῦμαι, ἀπάντησα. Μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχοι.

Βγῆκαν ἔξω, κλείνοντας πίσω τους τὴν πόρτα.

Ὁ Πιστὸς ἔμεινε μαζύ μου, πλαγιασμένος κοντὰ στὰ πόδια μου.

Ὅλα γύρω εἶχαν πειὰ βουθαθεῖ.

Δὲν ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος.

Μονάχα ἡ καρδιά μου χτυποῦσε, χτυποῦσε δυνατὰ καὶ πένθιμα, μέσα στὴν ἀπέραντη αὐτὴ ἡσυχία....

....

(Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ).

Πόλεμος χωρὶς νεκρούς, δὲν ἔγινε ποτέ.

Καὶ τὸ δύσκολο ἔργο τὸ δικό μας νὰ ἐξοντώσουμε τὸν βρικόλακα, ἕνας πόλεμος ἦταν, ἀλλοίμονο, πόλεμος σκληρὸς καὶ αἱματηρὸς καὶ ἄγριος.

Ἐξοντώσαμε τὸν κόμητα Δράκουλα, μὰ ἐθρηνήσαμε προηγουμένως τὸ φρικτὸ τέλος τῆς ἄτυχης Λουκίας.

Καὶ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, τὸ ἴδιο συνέβη. Ἐχάσαμε μιὰ ψυχή, μιὰ ἀθῶα κ' ἀγνὴ ψυχή, τὴν προσφιλῆ μας Λευκή, γιὰ νὰ κατορθώσουμε τὸ σκοπό μας.

Ὅταν κατεβήκαμε μὲ τὸν καθηγητὴ Βὰν Ἔλσιγγ στὴν κρύπτη τοῦ βρικόλακα, βρήκαμε τὸ καθετὶ ὅπως τὸ εἴχαμε ἀφήσει. Δὲν εἶχε εἰσχωρήσει ἐκεῖ κανένα ἑρπετό, καμμιὰ ὕπαρξις ποὺ νὰ μπορῆ νὰ βοηθήση τὸν ἀπαίσιο ζώνεκρο.

Κι' ὁ ἴδιος μᾶς περίμενε μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα.

Νὰ ἤξερε τάχα τί μᾶς συνέβη;

Νὰ εἶχε μαντέψει τὴν τραγικὴ συμφορὰ ποὺ προκάλεσε;

Ταχὺς στὴ δουλειά του τώρα, ὁ καθηγητὴς μοῦδωσε νὰ κρατῶ τὸ μεγάλο μαχαῖρι καὶ πῆρε στὰ χέρια του, μ' ἕνα πανί, τὴ σιδερένια σφήνα ποὖχε πυρακτωθεῖ πειὰ ἐντελῶς.

Ὁ βρικόλακας κατάλαβε τὸ τέλος του.

Οὔρλιαξε, τριζοκόπησε τὰ δόντια του, στριφογύριζε ἀπαίσια τὰ μάτια του....

Μὰ ὁ καθηγητὴς δὲν ταράχτηκε, δὲν ἐδίστασε στιγμή. Ἔσχισε μ' ἕνα ψαλλίδι τὰ ροῦχα ποὺ σκέπαζαν τὸ στῆθος τοῦ βρικόλακα κ' ἀπεκάλυψε τὴ σάρκα.

Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὴν ὄψι τοῦ τρομεροῦ ζώνεκρου αὐτὴ τὴ στιγμή. Εἶχε μαυρίσει, εἶχε σκοτεινιάσει ἀπὸ λύσσα.

Ἄγρια μουγκρητὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του κι' ἄφθονος ματωμένος ἀφρός.

Τὰ μάτια του στριφογύριζαν πεταγμένα ἔξω.

Μάταια ὅμως προσπαθοῦσε νὰ λυτρωθῆ ἀπ' τὸ λήθαργο ποὺ τὸν κατεῖχε.

Ἦταν ἐκεῖ καρφωμένος στὴ θέσι του, ἀδύναμος, στὴ διάθεσι τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τόσο βασάνισε κ' ἐξολόθρευσε....

— Θεέ μου, ἂς γίνει τὸ θέλημά σου...

Ἂς γίνει τὸ θέλημά σου, Κύριε, ψιθύρισε ὁ καθηγητὴς καὶ σήκωσε ψηλὰ τὴν πυρακτωμένη σφήνα.

Εἶδα αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ γυμνὸ στῆθος τοῦ βρικόλακα ν' ἀνεβοκατεβαίνη.

Κάτω ἀπ' τὸ στῆθος αὐτό, ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά, χτυποῦσε, χτυποῦσε, χτυποῦσε....

Μιὰ καρδιὰ σκληρή, μιὰ καρδιὰ χωρὶς οἶκτο καὶ πόνο, μιὰ καρδιὰ θηρίου.

Γιατὶ νὰ λυπηθοῦμε τὸ θηρίο αὐτό;

Ἀφανίζοντάς το, ἐλυτρώναμε τὸν κόσμο ἀπὸ ἕνα ἀπαίσιο τέρας, ἐλυτρώναμε τὴν περιφέρεια ἀπ' τὸν ἴδιο τὸ διάβολο.

Μὲ καταπληκτικὴ δύναμι, ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ, κ' ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ οὐρλιάσματα τοῦ βρικόλακα καὶ τ' ἀπαίσια τριξίματα τῶν δοντιῶν του, ἔχωσε μὲ δύναμι τὴν κοκκινισμένη ἀπ' τὴ φωτιὰ σφήνα στὸ στῆθος του, διαπερνῶντας μ' αὐτὴ τὴν καρδιά του!

Τὸ τί ἔγινε τὴ στιγμὴ αὐτή, δὲν περιγράφεται.

Ὁ φρικαλέος ζώνεκρος ἔβγαλε ἕνα οὐρλιαχτὸ τόσο δυνατό, π' ἀντήχησε καὶ σείστηκε ὅλος ὁ πύργος.

(Στὸ προσεχὲς τὸ τέλος)